



Arrest

nr. 239 865 van 19 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 4 maart 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2020 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, treedt op 28 augustus 2006 in Marokko in het huwelijk met F.T.

Op 16 juni 2019 komt verzoeker de Schengenzone binnen. Hij is in het bezit van een visum C (kort verblijf) voor een duur van 90 dagen met meerdere binnenkomsten en geldig van 10 juni 2019 tot 6 december 2019.

Op 2 september 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg, mevrouw F.T.

Op 27 februari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna ook: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.09.2019 werd ingediend door:

Naam: E. Y. (...) Voorna(a)m(en): A. (...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...).1944

Geboorteplaats: E. A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde T. F. (...) (RR: xxx), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

Een uitkeringsattest van De Voorzorg dd 12.09.2019 met primaire arbeidsongeschiktheidsuitkeringen voor de periode vanaf 01.06.2019 tot en met 31.08.2019 op naam van F. N. (...), schoondochter van betrokkene; Loonfiches van E. Y. T. (...), zoon van betrokkene, van zijn tewerkstelling bij CVBA B. (...) voor de maanden december 2018 tot en met augustus 2019.

We kunnen deze bestaansmiddelen niet mee in overweging nemen gezien het de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

- *Detail verrichting rekeninguittreksel AXA op naam van de referentiepersoon met stortingsbewijs van haar pensioen door de FPD Zuidertoren Brussel voor de maand september 2019 ten bedrage van 1122,51 euro; brief van FPD Zuidertoren Brussel dd 17.08.2018 met vermelding van haar pensioenbedrag vanaf de maand augustus 2018. Uit dit document blijkt dat nagenoeg het integrale pensioenbedrag samengesteld is uit inkomensgarantie voor ouderen. Een recent attest werd niet voorgelegd, maar de samenstelling van het huidige pensioen zou verhoudingsgewijs dus neerkomen op € 7,91 rustpensioen en € 1114,6 inkomensgarantie voor ouderen. IGO is een vorm van sociale bijstand die kan worden toegekend aan personen ouder dan 65 jaar die behoeftig zijn. IGO kan daarom niet in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen van de Belg. (zie arrest 245.187 van 16 juli 2019 RvS)*
- *Een huurovereenkomst op naam van de zoon en schoondochter van betrokkene bij CV Z. H. (...). Betrokkene en zijn echtgenote wonen in bij zijn zoon en schoondochter. Referentiepersoon staat mee op de huurovereenkomst, betrokkene niet, er werd geen bewijs voorgelegd dat betrokkene daadwerkelijk zich kan/mag vestigen van de sociale huisvestingsmaatschappij op dit adres. Voorts*

is ook niet duidelijk of betrokkene en referentiepersoon maandelijks dienen bij te dragen voor de huur van de sociale woning.

Uit voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, met het gedeelte rustpensioen, zijnde € 7,91, beschikt referentiepersoon geenszins over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog: zij beschikt niet over 100% van het leefloon. In die zin is het voor referentiepersoon onmogelijk te voorkomen dat zijzelf en betrokkene niet ten laste zouden vallen van het sociale bijstandsstelsel.

Indien wordt vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient een behoefteanalyse te worden doorgevoerd zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 02.09.2019 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.' Betrokkene bleef ondanks deze uitdrukkelijke vermelding in de bijlage 19ter in gebreke om dergelijke bewijzen aan het bestuur over te maken terwijl zij wist of diende te weten dat haar bestaansmiddelen lager liggen dan het aangehaalde referentiebedrag. In het administratief dossier is er niets terug te vinden over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten). Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan bezwaarlijk worden aangenomen dat vaste en variabele kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding) voor twee volwassen personen met € 7,91 euro voldaan zouden kunnen worden.

Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat een bedrag van € 7,91 veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdttwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht toe te staan. Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijksse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 7 april 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 15 april 2020.

Er werd geen nota, maar wel een administratief dossier ingediend.

2.2. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 40 en art. 42 § 1 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 52 van het KB Vreemdelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Dat gedaagde stelt dat verzoeker een pensioen geniet dat gedeeltelijk is samengesteld uit “inkomensgarantie voor ouderen” en er geen rekening kan gehouden worden met dit gedeelte van het pensioen.

Dat de beslissing als volgt is gemotiveerd met betrekking tot dit inkomen:

“IGO is een vorm van sociale bijstand die kan worden toegekend aan personen ouder dan 65 jaar die behoeftig zijn. IGO kan daarom niet in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen van de Belg (zie arrest 245.187 van 16 juli 2019 RVS).”

Dat gedaagde derhalve stelt dat het IGO niet in aanmerking komt ter berekening van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Evenwel blijkt uit de opsomming van art. 40ter van de Vreemdelingenwet helemaal niet dat men geen rekening kan houden met een inkomensgarantie voor ouderen.

In een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt bovendien dat men juist wel rekening dient te houden met dergelijke bestaansmiddelen.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest 232 987 van 21 februari 2020.

In essentie stelt de Raad dat de wetgever een limitatieve lijst heeft voorzien waar het IGO niet op werd vermeld.

Dat derhalve niet anders kan worden vastgesteld dat gedaagde onterecht geen rekening houdt met het IGO van de referentiepersoon in huidig dossier.

Dat art. 40ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden door het IGO uit te sluiten bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Dat ook de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Bijkomend stelt verzoeker vast dat ook het inkomen van de samenwonende zoon en schoondochter werden gevoegd bij de aanvraag alsmede de huurovereenkomst.

Ongeacht of er een overeenkomst tussen deze samenwonende zou moeten bestaan is het duidelijk dat in het slechtste geval de kosten zouden gedeeld worden hetgeen in ieder geval duidt op een lagere gemiddelde kost per inwoner.

Dat de referentiepersoon in casu niets moet betalen voor de nutsvoorzieningen noch de huur van de sociale woning.

De vermelding in de bijlage 19ter al zou de verzoeker de bewijzen van vaste en variabele kosten kosten van de Belg en gezinsleden moeten bezorgen is relevant voor zover de bestaansmiddelen van heel het gezin in aanmerking genomen worden doch daarvan stelt gedaagde dat ze niet in aanmerking worden genomen zo stelt gedaagde.

Deze redenering klopt uiteraard niet.

Dat gedaagde derhalve verkeerde parameters hanteert voor de behoeften analyse.

Dat gedaagde derhalve art. 42 § 1 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden alsmede de zorgvuldigheidsplicht.”

3.2.1. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onder meer bestaan uit inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO). De gemachtigde komt op basis van deze vaststelling tot de conclusie dat de referentiepersoon een uitkering heeft die als sociale bijstand moet worden beschouwd en dus, gelet op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, niet in overweging kan worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen zoals bedoeld in voormeld artikel.

Het kernpunt van verzoekers betoog is dat de uitsluiting van de inkomstengarantie voor ouderen geen grondslag vindt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hij wijst daarbij op het arrest van de Raad met nummer 232 987 van 21 februari 2020.

3.2.2. Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 4 mei 2016, dat betrekking heeft op de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° [...].

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.[...].”

De voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger die zijn vrijheid van verkeer niet heeft uitgeoefend, moet beschikken over «*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*», is ingevoerd bij artikel 21 van de wet van 25 april 2007 «*tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*», dat een nieuw artikel 40ter in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd. Die voorwaarde werd destijds enkel opgelegd in het geval het een gezinshereniging van bloedverwanten in de opgaande lijn met de Belgische gezinshereniger betrof.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd vervolgens vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011. De voorwaarde in verband met de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die daarin is verrat, is sindsdien van toepassing op de gezinshereniging door de echtgenoot, de geregistreeerde partner die met de echtgenoot is gelijkgesteld, de niet met de echtgenoot gelijkgestelde geregistreeerde partner die aan bepaalde voorwaarden voldoet, en de bloedverwanten in de neergaande lijn.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Nederlands dat:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een

ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden." (eigen onderlijning)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Frans dat:

"Les dispositions du présent chapitre sont applicables aux membres de la famille d'un Belge, pour autant qu'il s'agisse :

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, qui accompagnent ou rejoignent le Belge;

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, qui sont les père et mère d'un Belge mineur, qui établissent leur identité au moyen d'un document d'identité et qui accompagnent ou rejoignent le Belge.

En ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, le ressortissant belge doit démontrer :

- qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale. L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail.

- qu'il dispose d'un logement décent qui lui permet de recevoir le ou les membres de sa famille qui demandent à le rejoindre et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2 du Code civil, et qu'il dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la manière dont l'étranger apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

En ce qui concerne les personnes visées à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1°, les conjoints ou partenaires doivent tous deux être âgés de plus de vingt et un ans.

Aux conditions mentionnées à l'article 42ter et à l'article 42quater, il peut également être mis fin au séjour du membre de la famille d'un Belge lorsque les conditions prévues à l'alinéa 2 ne sont plus remplies." (eigen onderlijning)

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de volgende middelen niet in rekening worden gebracht:

- middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen
- de financiële maatschappelijke dienstverlening
- de gezinsbijslagen
- de wachtuitkering
- overbruggingsuitkering
- de werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Het begrip "aanvullende bijstandsstelsels", voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De

toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Zowel de IGO als de tegemoetkomingen voor gehandicapten (hierna: de TVG), vallen onder deze categorie van bijstand (S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985*, pagina 295 e.v., zie ook RvS 29 november 2016, nr. 236.566).

Echter dient opgemerkt te worden dat in de wettekst van het oude artikel 40ter in het Frans het woord “à savoir” werd gebruikt. “A savoir” wordt gebruikt om een lijst van zaken te specificeren door ze op te sommen (X, *Le petit Larousse*, Paris, Larousse, 2000, 921; dictionnaire de Français Larousse en ligne: <https://larousse.fr/dictionnaires/francais/savoir/71232?q=savoir#70460>). “A savoir” wordt in het Nederlands vertaald door “namelijk” (X, *Van Dale groot woordenboek Nederlandse-Frans*, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2000, 874). De betekenis van namelijk is bij een opsomming te omschrijven als ‘te weten’. In de wettekst in het Nederlands wordt daarentegen de term “met name” gebruikt. Met name wordt in het hedendaags Nederlands vooral gebruikt om een of meer personen of zaken uit een groter aantal bij de naam aan te duiden; de betekenis is te omschrijven als “voornamelijk, in het bijzonder, vooral, overwegend, onder meer” (X, *Van Dale groot woordenboek van de Nederlandse taal*, vijftiende herziene editie, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2015, 2519; Team taaladvies Vlaamse Overheid, <https://www.taaltelefoon.be/namelijk-met-name>). Met name en namelijk hebben bijgevolg een onderscheiden betekenis en vormen niet mekaar synoniemen. De opsomming die gegeven wordt na het woord “met name” is niet-limitatief. Daarentegen is de opsomming die na het gebruik van de term “namelijk” gegeven wordt limitatief.

Doordat er een verschillende terminologie gebruikt wordt in de Nederlandstalige en in de Franstalige wettekst en dit een invloed kan hebben op de draagwijdte van het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, dient de bedoeling van de wetgever te worden nagegaan aan de hand van de parlementaire voorbereiding.

Verschillende wetsvoorstellen liggen aan de oorsprong van de wet van 8 juli 2011 (*Parl.St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0443/018, 1 en volgende). Deze voorstellen namen vervolgens de vorm aan van een “globaal amendement”, meer specifiek het amendement nr. 147 (*ibid.*, nr. 53-0443/014), dat de basistekst van die wet is geworden. Wat inzonderheid de voorwaarde betreft om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die aan de Belgische gezinshereniger wordt opgelegd, vermeldt de verantwoording van het amendement nr. 147:

“De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen” (*Parl.St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0443/014, 26).

Deze verantwoording dient samen te worden gelezen met de verklaringen van de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en nr. 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het de wil van de wetgever is geweest om bij het invoegen van de bestaansmiddelenvereiste met de wet van 8 juli 2011, omwille van humanitaire overwegingen, een uitzondering te maken voor gehandicapten en bejaarden. De hoofdindienster heeft zich meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentiepersoon. Zo stelde de hoofdindienster het volgende: “Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing” (*Parl.St. Kamer* 2010-11, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: “Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming” (*Parl.St. Kamer* 2010-11, nr. 53-443/018, 189) (eigen onderlijning). Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: “Uiteraard maken

wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking" (Hand. Kamer 2010-11, 26 mei 2011, 65).

Ondanks het feit dat in de Nederlandse tekst de woorden "met name" worden gebruikt, blijkt het dus niet de bedoeling van de wetgever te zijn geweest om ongelimiteerd elke vorm van aanvullende bijstand uit te sluiten bij het bepalen of de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit de voorbereidende werken van de wet blijkt meer bepaald dat de wetgever de TVG en de IGO niet heeft willen insluiten in het begrip "aanvullende bijstandsstelsels".

Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden "*de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen*" als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden "*de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering*". De wetgever maakt bijgevolg geen gebruik meer van de zinsnede "*aanvullende bijstandsstelsels, met name*".

De wetgever stelt nu uitdrukkelijk dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit:

- het leefloon
- de financiële maatschappelijke dienstverlening
- de kinderbijslagen en toeslagen
- de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering
- de werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Op zich kan uit de opsomming weergegeven in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de IGO al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (*mutatis mutandis* RvS 18 maart 2019, nr. 243.962, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601). Bijgevolg dient er opnieuw te worden nagegaan wat het doel van de wetgever was.

Het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid beoogde "*de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat ('dienst Wetsevaluatie') aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging*" en ook "*de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt*" (Parl.St. Kamer, 2015-16, nr. 54-1696/1, 6, zie ook: RvS 18 maart 2018, nr. 243.962 en nr. 243.963). De wetgever heeft dus te kennen gegeven de doelstelling die werd nagestreefd door de vorige wet niet te willen wijzigen.

Doordat de doelstelling van de wet niet is gewijzigd, dient te worden aangenomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden. Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit de IGO en TVG in aanmerking te worden genomen. De opsomming in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd.

Ook de Raad van State kwam, op basis van een analyse van de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 reeds tot het besluit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de TVG waaronder de inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: de IVT), uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (RvS 18 maart 2019, nr. 243.962 en nr. 243.963, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601).

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 blijkt duidelijk dat het de wil van de wetgever is om de TVG en de IGO op gelijke voet te behandelen.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde echter het volgende gesteld:

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

- (...)
- *Detail verrichting rekeninguittreksel AXA op naam van de referentiepersoon met stortingsbewijs van haar pensioen door de FPD Zuidertoren Brussel voor de maand september 2019 ten bedrage van 1122,51 euro; brief van FPD Zuidertoren Brussel dd 17.08.2018 met vermelding van haar pensioenbedrag vanaf de maand augustus 2018. Uit dit document blijkt dat nagenoeg het integrale pensioenbedrag samengesteld is uit inkomensgarantie voor ouderen. Een recent attest werd niet voorgelegd, maar de samenstelling van het huidige pensioen zou verhoudingsgewijs dus neerkomen op € 7,91 rustpensioen en € 1114,6 inkomensgarantie voor ouderen. IGO is een vorm van sociale bijstand die kan worden toegekend aan personen ouder dan 65 jaar die behoeftig zijn. IGO kan daarom niet in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen van de Belg. (zie arrest 245.187 van 16 juli 2019 RvS)*
- (...)”

Gelet op het voorgaande kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de IGO niet in aanmerking dient te worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de Belgische gezinsleden.

Het voormelde artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht is geschonden, omdat de verwerende partij de IGO van de Belgische referentiepersoon niet in aanmerking neemt als bestaansmiddelen in de zin van deze bepaling.

3.2.3. Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat ook de bestaansmiddelen van de zoon en schoondochter in aanmerking moeten worden genomen.

De bestreden beslissing motiveert in dit verband als volgt:

“Indien wordt vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient een behoefteanalyse te worden doorgevoerd zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 02.09.2019 uitdrukkelijk werd opgenomen dat ‘Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.’ Betrokkene bleef ondanks deze uitdrukkelijke vermelding in de bijlage 19ter in gebreke om dergelijke bewijzen aan het bestuur over te maken terwijl zij wist of diende te weten dat haar bestaansmiddelen lager liggen dan het aangehaalde referentiebedrag. In het administratief dossier is er niets terug te vinden over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten). Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan bezwaarlijk worden aangenomen dat vaste en variabele kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding) voor twee volwassen personen met € 7,91 euro voldaan zouden kunnen worden.

Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat een bedrag van € 7,91 veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht toe te staan. Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht.”

Verzoekers kritiek dat de bestaansmiddelen van de zoon en schoondochter in aanmerking moesten worden genomen, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker er in de bijlage 19ter van op de hoogte werd gebracht dat, als de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast (wat *in casu* het geval is zelfs al wordt de IGO meegeteld), de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld moesten zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belgische referentiepersoon en zijn gezinsleden en dat *“Betrokkene bleef*

ondanks deze uitdrukkelijke vermelding in de bijlage 19ter in gebreke om dergelijke bewijzen aan het bestuur over te maken terwijl zij wist of diende te weten dat haar bestaansmiddelen lager liggen dan het aangehaalde referentiebedrag. In het administratief dossier is er niets terug te vinden over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten).”

3.2.4. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de bestreden beslissing ook het volgende vermeldt:

“- Een huurovereenkomst op naam van de zoon en schoondochter van betrokkene bij CV Z. H. (...). Betrokkene en zijn echtgenote wonen in bij zijn zoon en schoondochter. Referentiepersoon staat mee op de huurovereenkomst, betrokkene niet, er werd geen bewijs voorgelegd dat betrokkene daadwerkelijk zich kan/mag vestigen van de sociale huisvestingsmaatschappij op dit adres. Voorts is ook niet duidelijk of betrokkene en referentiepersoon maandelijks dienen bij te dragen voor de huur van de sociale woning.”

De bestreden beslissing werd echter niet genomen op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk: *“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.”*

Gezien de bestreden beslissing bijgevolg enkel is gesteund op de vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet inzake de vereiste van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, kan deze beslissing niet overeind blijven.

3.2.5. Het enig middel is in de hierboven aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET